

[Aksel Larsen.]

burde dog kunne se, hvad det er, de begaar, naar de her stiller sig op overfor Folk, som vil arbejde, og som ikke kan faa Arbejde, og siger: I maa ikke faa saa meget i Understøttelse.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, som var Ordfører for Reaktionen i denne Sag, anstillede en Række Beregninger: Sætserne her er jo større end dem, vi har givet i Sommer, og i Sommer blev Kødet jo givet som Tillæg til en nedsat Understøttelse, og altsaa maa vi gaa den Vej, ellers naar vi ikke noget Forlig. Og samtidig fik han omhyggeligt understreget: Dette maa endelig gøres afhængigt af Kornloven. Under ingen Omstændigheder maa der gives 25 Ø. til de arbejdsløse, hvis ikke Bønderne faar deres Kornprisforhøjelse og forskellige andre Foranstaltninger. Samtidig med, at man strides om at give disse i Ordets bogstaveligste Forstand Tiggerpenge til de arbejdsløse, er man i Færd med at begaa en Lovgivning, som tilsigter at forhøje Priserne paa en Række af de Levnedsmidler, som de arbejdsløse skal leve af.

Det er en saadan Kynisme, at der overhovedet ikke kan findes Ord for at beskrive den, og dette er under ingen Omstændigheder i Bøndernes Interesse, heller ikke i deres snævrreste Interesse. Men at deres Ledere ikke kan eller ikke vil se det, er en anden Sag, og vi for vor Part er saa nødt til — og jeg skal gøre det nu til Slut — at anlægge det rent klasse-mæssige Synspunkt.

Vi vil ikke finde os i, at en Del af Arbejderklassen bliver udstødt og synker ned til Pariaer eller faar de Vilkaar, som der her skal bydes dem gennem denne Lovgivning. Det er ikke i Arbejderklassens Interesse, det er heller ikke i hele den arbejdende Befolkningens Interesse, det er heller ikke i største Parten af Landbrugernes Interesse, og derfor er det en Pligt, som Arbejderklassen har overfor hele den arbejdende Befolkning, at tilkæmpe sig ordentlige Understøttelser, naar man nægter dem Arbejde. Det kan gøres. Hvis det var saadan, at der ikke fandtes Muligheder for at hjælpe de arbejdsløse — men disse Muligheder findes.

Det er altsaa i dette Tilfælde kun et Spørgsmaal om, hvor stærkt et Tryk der sættes bag ved Kravene. For det forholder sig fuldkommen rigtigt, som det nuværende ærede Medlem af dette Ting, Hr. J. P. Nielsen, en Gang har sagt, at et moderne Parlament kan nærmest sammenlignes med et Teater, hvor Kapitalisterne besørger Iscenesættel-

sen. Det er den eneste Forklaring paa, at Folk, som dog ellers skulde gaa for ikke personlig at være særlig haardhjertede, kan faa sig selv til, naar de kommer ind i et Folketing, at anstille smaalige Beregninger om, hvorvidt en Understøttelse er en Krone højere eller lavere o. s. v. o. s. v.

Den eneste Forklaring paa dette er, at de Afgørelser, der formelt træffes i Tinget, træffes andre Steder, nemlig af Højfinansen. Saa er det altsaa denne, vi maa tvinge, og derfor er det Arbejderklassens Opgave at gribe ind her. Vi bliver nødt til samtidig at tage de Førere af Fagorganisationerne under Behandling, som her bevidst deler Arbejderklassen i to Grupper, de uorganiserede og de organiserede. Vi Kommuniste har vor største Opgave i, det er vor mest forbandede Pligt i denne Situation, at gøre alt for at mobilisere Arbejderklassen til Kamp for de Krav, vi her har stillet i Forslagsform.

Schmidt: Den store Kriselovgivning, hvis enkelte Forslag nu behandles i Tinget, har man delt i tre Grupper, som skal behandles hver for sig. Der kunde maaske have været Anledning til og Mulighed for at stille alle disse tre Grupper under en fælles Tanke: Hvorledes man kunde lave den danske Økonomi saaledes, at Jorden blev det bærende Grundlag for hele Samfundets Økonomi og for alle Samfundsgrupper. Det lyder jo lidt mærkeligt, for enhver forstaar, at Jorden er det bærende Grundlag for Landbrugene, men dog vel kun indirekte for Samfundet i det hele. Men jeg mener, at man kunde i meget højere Grad, end det nu er Tilfældet, gøre Jorden ogsaa til det bærende Grundlag for andre Samfundsgrupper, især Arbejdere.

De Lovforslag, der foreligger, er som sædvanlig Understøttelsesforslag. Man vil understøtte den Arbejder, som ikke har Arbejde, og der findes jo heller ingen anden Vej; naar man ikke kan give ham Arbejde, saa maa der jo Understøttelse til, og saaledes som Forholdene ligger, er det saadan, at han ikke selv kan finde Arbejde. Venstres Ordfører udtalte, at der var Grund til først at undersøge, om man ikke kunde skaffe Arbejde, om det offentlige ikke kunde vise Vej til at sætte Arbejde i Gang og sætte Arbejderne i Stand til at ernære sig. Det er selvfølgelig et rigtigt Synspunkt, men jeg skal ikke fordybe mig i, hvorvidt en saadan Vej er farbar.

Jeg ser imidlertid en anden Mulighed, der ganske vist ikke kan gøres til Virkelighed for alle paa een Gang, men det er en Vej, man